

реждания на войниците. Да не спятъ, да бждатъ готови всѣка минута, всѣки да има пушката си въ ржце. Гледаме напредъ: нищо не се вижда. Не се виждатъ и нашитѣ часови. Една черна и бездѣнна пропастъ отъ непрогледенъ мракъ, пѣленъ съ неизвестностъ и недовѣрие. Проекторитѣ само горятъ и простиратъ своитѣ безкрайни, ярки шипове. Тѣ обикалятъ, взиратъ се, търсятъ. Ето единъ обръща своя погледъ право къмъ небето, като че призовава и моли. Или това е пѣкъ недовѣрие и предпазливостъ: нагоре тѣ гледаха за аероплани.

Прибираме се съ Рандевъ въ нашата землянка. Вжтре е завѣтъ, топло и приятно. Въ огнището грѣе огънь, имаме и свѣщъ. Вънъ вие вѣтърътъ, слаби пориви идатъ до насъ и заклащатъ пламъка на свѣщъта. Чува се далечна продължителна грѣмотевица и веднага по-силно заплисква дѣждътъ. Иде ми на умъ за часовитѣ. Загубени въ мрака, изправени подъ дѣжда, подъ вѣтъра тѣ стоятъ будни, внимателни, взрѣни напредъ. Но ние сами нѣма да спимъ. Не е ли възможна една атака въ тая тъмна нощъ? Дѣлго приказвахме за това съ Рандева. Припомняме си думитѣ на майора и се смѣемъ. „Чудни ставате. Турчинъ нощна атака не прави“... Сега той е нѣкъде поназадъ при подрѣжката и, непоколебимъ въ убеждението си, навѣрно безгрижно почива.